

Original French Title:

*Ta deuxième vie commence quand
tu comprends que tu n'en as qu'une*

©2015, Groupe Eyrolles, Paris, France

©2017, Didactica Publishing House, București, România

Creative este marcă înregistrată Didactica Publishing House
Toate drepturile rezervate pentru versiunea în limba română.

Editor coordonator: Florentina Ion

Redactor: Luminița Volintiru

Corector: Lorina Chițan

DTP: Mihaela Dumitrescu

Foto copertă: Shutterstock

Didactica Publishing House

Bdul Splaiul Unirii nr. 16, Clădirea Muntenia Business Center,
etaj 5, 506, sector 4, București

Comenzi și informații:

tel./fax: 021 410 88 14; 021 410 88 10

e-mail: office@edituradph.ro

www.edituradph.ro

Raphaëlle Giordano

NOUA TA VIAȚĂ ÎNCEPE CÂND ÎNȚELEGI CĂ NU AI DECÂT UNA...

Traducere de Aurelia Ulici

1

PICĂTURI DIN CE ÎN CE MAI MARI se strivesc de parbrizul mașinii. Ștergătoarele scârțâie, iar eu, cu mâinile înțepenite pe volan, scârțâi la fel de tare în sinea mea... În scurt timp, ploaia torențială a devenit atât de puternică, încât am ridicat ușor piciorul de pe accelerație. Asta mi-ar mai lipsi acum, să am și un accident! Oare elementele naturii se hotărâseră să se coalizeze împotriva mea? Cioc, cioc! Noe? Ce e cu potopul ăsta?

Pentru a evita ambuteiajele de vineri seara, m-am decis s-o tai pe niște drumuri lăturalnice. Orice, numai să nu îndur traficul pe șoselele supraaglomerate și grozăvia unei circulații victime a fenomenului de „acordeon”! Nu se punea problema să devin o Yvette Horner¹ a șoselelor! Ochii mei încercau în zadar să descifreze panourile, în timp ce, acolo, sus, banda de zei se distra de minune aruncând cu cât mai mult noroi în geamurile mele, lucru care-mi făcea și mai aprigă disperarea. Și, ca și cum n-ar fi fost de-ajuns, GPS-ul a decis, dintr-odată, exact în mijlocul unei păduri întunecoase, că de aici încolo drumurile noastre se despart. Un divorț tehnologic cu efect imediat: eu mergeam înainte și el rămânea pe loc.

Trebuie spus că, acolo de unde veneam eu, GPS-urile nu mai funcționau normal. Oricum, nu de bunăvoie și nici în timp util. Acolo era genul de ținut uitat de hărți, unde a fi aici însemna a

fi nicăieri. Și totuși... Acel mic complex de întreprinderi exista; era o grupare ciudată de SRL-uri (societăți cu răspundere limitată), care probabil că reprezenta, pentru patronul meu, un suficient potențial comercial ca să-mi justifice deplasarea. Putea exista și un motiv mai puțin rațional. De când îmi acordase dreptul la program redus, aveam neplăcuta senzație că mă făcea să plătesc această favoare încredințându-mi misiuni pe care alții le refuzau. Ceea ce explica într-un fel faptul că mă aflam într-un dulap pe patru roți, bătând drumurile periferiei lor pariziene și ocupându-mă cu fleacuri...

Haide, Camille... Încetează să mai întorci lucrurile pe toate părțile și concentrează-te la drum!

Dintr-odată, am auzit bubuitul unei explozii... Un zgomot îngrozitor care mi-a propulsat inima la o sută douăzeci de bătaii pe minut și m-a obligat la o ieșire necontrolată în peisaj. M-am lovit cu fruntea de parbriz și am realizat, în mod ciudat, că povestea cu viața care defilează prin fața ochilor în două secunde nu era o invenție. După câteva clipe de ceață, mi-am venit în simțiri și mi-am pipăit fruntea... Nimic lipicios. Doar un cucui imens. Check-up fulger... Nu, nu sunt alte dureri de semnalat. Din fericire, spaima a fost mai mare decât paguba!

Învelindu-mă cât am putut de bine în impermeabil, am ieșit din mașină ca să constat daunele: un pneu spart și o aripă înfundată. Odată depășită prima spaimă serioasă, frica a lăsat locul furiei. *La naiba!* Era oare cu putință să aduni într-o singură zi atâtea ghinioane? Am înhățat telefonul ca pe un colac de salvare. Evident, nu avea semnal! Abia dacă m-am mirat, într-atât mă resemnasem cu ghinionul perpetuu al zilei.

Minutele se scurgeau. Nimic. Nimeni. Singură, rătăcită în pădurea pustie. Îngrijorarea începea să crească, uscându-mi și mai tare gâtul deshidratat.

În loc să-ți ieși din minți, mișcă! Cu siguranță trebuie să existe niște case undeva, în colțișorul ăsta de lume...

Împopoțonată cu vesta de salvare care mă făcea să arăt ridicol, mi-am părăsit cu părere de rău habitacul protector ca să înfrunt cu hotărâre *elementele naturii*.

La război, ca la război! Și, până la urmă, ca să fiu foarte cinstită, având în vedere împrejurările, mă interesa prea puțin felul în care arătam...

După vreo zece minute de mers, care mi s-au părut o veșnicie, am dat peste grilajul unei proprietăți. M-am proptit în soneria de sub videofon, formând 15.

Mi-a răspuns o voce plictisită de bărbat, vocea-de-după-ușă, rezervată celor care deranjează.

— Da? Pe cine căutați?

Mi-am încrucișat degetele: măcar de-ar fi ospitalieri și cât de cât solidari localnicii ăștia!

— Bună seara, domnule... Îmi pare rău că vă deranjez, dar... am avut un accident de mașină în pădurea din spatele casei dumneavoastră... Mi s-a spart pneul, telefonul nu are semnal... N-am putut suna la fir...

Zgomotul metalic al porții care începea să se deschidă m-a făcut să tresar. Oare privirea mea de cocker deznădăjduit și atitudinea de naufragiat îl convinseseră pe localnic să mă primească? Nu contează. Fără să mai zăbovesc, m-am strecurat înăuntru și am descoperit o minunată clădire stil, înconjurată de o grădină pe cât de bine gândită, pe atât de bine îngrijită. O adevărată pepită în noroiul aurifer!

2

ALEEA S-A LUMINAT, apoi în capătul ei s-a deschis ușa de la intrare. Sub o umbrelă uriașă, silueta unui bărbat înalt înaintă spre mine. Când a ajuns foarte aproape, i-am observat fața prelungă și armonioasă, cu trăsături mai degrabă obosite. Dar făcea parte dintre cei cărora le stau bine ridurile. Un Sean Connery în stil franțuzesc. Am observat prezența a două șanțulețe, ca niște virgule, în jurul unei guri potrivite, marcată de colțuri zâmbitoare, ceea ce în sintaxa fizionomiei îi dădea dintr-odată un aer simpatic.

Un aer care invita la dialog. Părea să aibă vreo șaiszeci de ani și semăna cu cineva pe care îl întâlnești în pătrățica „Cer” de la șotron: relaxat și cu picioarele bine lipite. Ochiul de un frumos cenușiu-pal străluceau cu o sclipire ghidușă, asemenea unor bile abia lustruite de un pustan. Părul frumos, grizonant, era uimitor de des pentru vârsta lui, având doar o ușoară unduire spre față, într-o buclă fină căzută pe frunte. O barbă foarte scurtă, la fel de bine tunsă ca grădinile din jur, sublinia un stil îngrijit, stil care caracteriza întreaga lui persoană.

M-a invitat să-l urmez în casă. După o cercetare tăcută, au urmat câteva momente în care nu am spus nimic...

— ...

— Intrați! Sunteți udă până la piele!

— M... Mulțumesc! Foarte drăguț din partea dumneavoastră. Încă o dată, îmi pare nespus de rău că v-am deranjat...

— Să nu vă pară. Nu e nicio problemă. Vă rog, luați loc, o să vă aduc un prosop să vă ștergeți puțin.

În acel moment, o femeie elegantă, despre care am bănuț că este soția lui, se îndrepta spre noi. Delicatețea feței frumoase era pentru moment afectată de încruntarea sprâncelor pe care și-o stăpânea când văzuse că intru în casa ei.

— Scumpule, e totul în ordine?

— Da, da, e în regulă. Doamna a avut un accident de mașină în pădurea din spatele casei și nu are semnal la mobil. Are doar nevoie să dea un telefon și să-și revină puțin.

— Ah, da, bineînțeles...

Văzându-mă înghețată, mi-a propus amabilă o ceașcă de ceai, pe care am acceptat-o fără să mă las rugată.

În timp ce ea dispărea în bucătărie, soțul ei cobora scările cu un prosop în mână.

— Mulțumesc, domnule, sunteți foarte amabil.

— Claude. Mă numesc Claude.

— A!... Eu sunt Camille.

— Uite, Camille. Telefonul este acolo, poți să suni.

— Perfect. N-o să dureze mult.

— Nu te grăbi.

M-am îndreptat spre telefonul așezat pe o masă frumoasă, din lemn sculptat, deasupra căreia trona o lucrare de artă contemporană. Era evident că oamenii aveau gust și o situație

frumoasă... Ce ușurare să nimeresc la ei (și nu în bârlogul unui căpcăun-mâncător-de-housewives-disperate-în-mizerie)!

Am ridicat receptorul și am format numărul firmei mele de asigurare. Incapabilă să localizez mașina pe hartă, am propus, cu acordul gazdelor mele, să mă întâlnesc cu depanatorul chiar la reședința lor.

M-au anunțat că intervenția va avea loc peste o oră. Îmi repetam în sinea mea că lucrurile vor lua o întorsătură bună.

Apoi am sunat acasă. Discret, Claude a luat în mână vatra și s-a ocupat de focul care trosnea în șemineu, în celălalt capăt al încăperii. După opt apeluri interminabile, soțul meu a ridicat receptorul. Auzindu-i vocea, mi-am dat seama că ațipise în fața televizorului. Cu toate cele întâmplări, nu părea nici mirat, nici că mă aștepta plin de îngrijorare. Era obișnuit să mă vadă venind uneori destul de târziu de la birou. I-am povestit toate pățaniile. Mi-a punctat frazele cu onomatopee iritate și plescăituri din limbă intrigate, apoi mi-a pus câteva întrebări tehnice. În cât timp aveau să ajungă? Cât avea să coste? Aveam nervii încordați și purtarea lui îmi făcea poftă să țip în receptor! Nu putea, măcar o dată, să-mi arate puțină empatie? Am închis plină de furie, spunându-i că o să mă descurc și să nu mă aștepte, că o să ajung târziu.

Fără să vreau, mâinile îmi tremurau și simțeam cum mi se încețoșează privirea. Nu l-am auzit pe Claude apropiindu-se de mine, așa că am tresărit atunci când mâna lui mi-a atins delicat umărul.

— E în regulă? Te simți bine? Întrebă el cu voce binevoitoare, vocea pe care mi-ar fi plăcut s-o aud la soțul meu ceva mai devreme.

Se aplecă pentru a ajunge la nivelul feței mele și repetă:

— Ești în regulă? Te simți bine?

De data asta, ceva din vocea și atitudinea lui m-a făcut să mă emoționez: imediat buzele au început să-mi tremure și mi-a fost imposibil să-mi stăpânesc lacrimile care, de câteva clipe, se îmbulzeau sub pleoape... Cu toată mascarada de mascara de pe fața mea, am lăsat să se scurgă preaplinul frustrărilor acumulate în ultimele ore, în ultimele săptămâni, în ultimele luni chiar...

3

LA ÎNCEPUT N-A SPUS NIMIC. A rămas pur și simplu așa, nemișcat, cu mâna caldă pe umărul meu, în semn de empatie.

Când lacrimile mi-au secat, soția lui, care între timp așezase în fața mea o ceașcă de ceai aburind, mi-a adus și câteva batiste, apoi a dispărut la etaj, simțind, fără doar și poate, că prezența ei risca să întrerupă o mărturisire salvatoare.

— Ier... Iertați-mă, e ridicol! Nu știu ce m-a apucat... În clipa asta sunt cu nervii la pământ și, pe deasupra, ziua asta îngrozitoare... cred că a fost prea mult!

Claude s-a depărtat și, așezat în fotoliul din fața mea, mă asculta atent. Avea ceva care te îndemna la confidențe. Și-a cufundat privirea în ochii mei. Nu o privire iscoditoare, nici băgăreață, ci o privire binevoitoare, generoasă, ca niște brațe larg deschise.

Cu ochii fixați în ai lui, simțeam că n-aveam de ce să trișez și că puteam abandona masca. Micile mele zăvoare interioare cădeau unul după altul. Cu atât mai rău. Sau cu atât mai bine?

I-am mărturisit în linii mari golul din suflet, i-am explicat cum micile frustrări acumulate sfârșiseră prin a-mi distruge bucuria de a trăi, și asta câtă vreme aveam totul, *a priori*, pentru a fi împlinită...

— Înțelegeți, asta nu înseamnă că sunt nefericită, dar nici nu pot spune că sunt cu adevărat fericită... Senzația asta că fericirea mi se scurge printre degete este îngrozitoare! Și totuși n-am niciun chef să merg să consult un psiholog. Ar fi în stare să-mi spună că fac o depresie și să mă îndoape cu medicamente! Nu... e doar soiul ăla de tristețe... nimic grav, dar... E ca și cum inima mea n-ar mai exista. Nu știu dacă toate astea au un sens!

Am avut senzația că vorbele mele l-au emoționat atât de tare, încât m-am întrebat dacă nu-l trimiteau cu gândul la ceva foarte personal. Deși nu ne cunoșteam decât de mai puțin de o jumătate de oră, între noi se așternuse o uimitoare atmosferă de complicitate. Străină cu o clipă mai devreme, iată că prin confesiunea mea treceam dintr-odată peste mai multe trepte de intimitate, trăgând o liniuță de unire timpurie între poveștile noastre.

Era evident că tot ce-i dezvăluisem despre mine atinsese în el o coardă sensibilă, care îi stârnea o motivație reală pentru a mă încuraja.

— *Avem nevoie de tot atâtea motive pentru a trăi pe cât avem nevoie să avem cu ce trăi*, susținea abatele Pierre². Așa că nu trebuie să spunem că nu are importanță. Dimpotrivă, are o importanță uriașă! Suferințele sufletului nu trebuie tratate cu superficialitate. Ascultându-te vorbind, chiar cred că știu de ce suferi...

— Ah, da, adevărat? am întrebat eu, încă smiorcându-mă.

— Da...

A stat o clipă pe gânduri dacă să continue, ca și cum încerca să ghicească dacă aveam să fiu sau nu receptivă la ce urma să-mi spună... Probabil a considerat că da, pentru că a continuat pe un ton de confesiune:

— Suferi probabil de o rutinită acută.

— O ce?

— O rutinită acută. Este o suferință a sufletului care afectează din ce în ce mai mulți oameni, mai ales în Occident. Simptomele sunt aproape întotdeauna aceleași: scăderea motivației, tristețe cronică, pierderea reperelor și a simțurilor, dificultatea de a fi fericit în ciuda abundenței de bunuri materiale, dezamăgire, dezgust...

— Dar... Cum de știi toate astea?

— Sunt rutinolog.

— Rutinolog? Sună suprarrealist!

Părea obișnuit cu astfel de reacții, pentru că n-a renunțat la calmul său și la fericita detașare.

Mi-a explicat în câteva fraze ce era rutinologia, acea disciplină inovatoare, încă necunoscută în Franța, dar deja foarte răspândită în alte părți ale lumii. Cum cercetătorii și oamenii de știință își dăduseră seama că din ce în ce mai mulți oameni erau atinși de acest sindrom. Cum, fără să fii în depresie, puteai simți o senzație de gol, un adevărat pustiu al sufletului, și să trăiești neplăcutul sentiment că ai totul pentru a fi fericit, dar nu și soluția pentru a profita de asta.

Îl ascultam cu ochii mari, sorbindu-i cuvintele care descriau atât de bine ceea ce simțeam, și cred că asta l-a făcut să continue:

— Știi, la prima vedere rutinita pare un rău nevinovat, dar ea e în stare să provoace mari necazuri oamenilor: aduce după sine epidemii de sinistroză, un fel de tsunami al sufletului, valuri de stări negre, catastrofale. Curând zâmbetul va fi pe cale de dispariție! Nu râde, ăsta e adevărul! Fără să mai vorbim despre efectul de fluture! Cu cât fenomenul se